

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. P.V., Ph.D.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 30.1.2012, č.j. JMK 9683/2012, sp.zn. S-JMK 9683/2012/OD/Ko,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Dne 6.6.2011 v 15:30 hod. žalobce jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, r.z. nerespektoval dopravní značku B2 – Zákaz vjezdu všech vozidel v křižovatce ulic Lerchova – Mahenova tím, že vjel výše uvedeným vozidlem do ulice Lerchova, ačkoliv je to uvedeným dopravním značením zakázáno. Svým jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů, tedy při účasti provozu na pozemních komunikacích se neřídil dopravní značkou, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011 (dále jen „zákon o přestupcích“). Za tento přestupek byla žalobci rozhodnutím Magistrátu města Brna , odbor dopravněsprávních činností ze dne 22.12.2011, sp.zn. ODSČ-56059/PZ-11-JR uložena pokuta podle ust. § 22 odst. 9 v souladu s ust. § 11, § 12 zákona o přestupcích ve výši 1.500,- Kč a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 1 odst. 1 vyhl. č. 231/1996 Sb.

ve znění pozdějších předpisů povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy ze dne 30.1.2012, č.j. JMK 9683/2012, sp. zn. S-JMK 9683/2012/OD/Ko bylo odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností ze dne 22.12.2011, sp.zn. ODSČ-56059/PZ-11-JR bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 3.4.2012 žalobce namítá, že umístění značky B2 na křižovatce ulic Lerchova a Mahenova, kterou měl porušit, je v rozporu se zákonným požadavkem na užívání dopravních značek jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Ulice Lerchova byla vždy průjezdná v obou směrech a uvedená změna dopravy provedená po desítkách let byla provedena zcela nepředvídatelným způsobem, a proto nevyvolává reálné následky, pro které byla umístěna. Důkazem umístění značky v rozporu se zákonem je její časté porušování, o čemž svědčí zvýšená hlídková činnost Policie ČR i Městské policie Brno. Nežádoucí účinky dopravní značky, tedy častý a opakovaný vznik potenciálně nebezpečné situace nelze napravit zvýšenou činností policie.

Žalobce odmítá argument žalovaného, že cílem správního řízení o přestupku není zkoumat dopravní značení, protože v rámci funkčního právního řádu je žádoucí, aby byl zkoumán soulad regulace nižší právní síly s regulací vyšší právní síly. Dle žalobce je nepředstavitelné, aby systém právního státu připustil situaci, kdy je občan trestán za situaci, která vznikla pochybením orgánů státní správy.

Dle názoru žalobce je nutné odmítnout argumentaci žalovaného odvolávající se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, č.j. 8 As 68/2009-83, protože pomíjí primární funkci veřejné správy správního práva (§ 4 správního řádu). Pokud je dopravní značka umístěna v rozporu se zákonem, není možné za její porušení ukládat pokuty. Sankcionování jejího porušení nelze posoudit jinak než vynucování nezákonnosti. Argumentace orgánů státní správy předpokládá neomylnost při provádění správního řízení, což je předpoklad nesmyslný. Při dovedení argumentace do důsledků by to znamenalo pokutování řidičů i v situaci, která nemá jiné východisko než porušení některé dopravní značky.

Žalobce odmítá argumentaci správních orgánů ve prospěch vynutitelnosti regulace dopravním značením bez ohledu na případný rozpor umístění tohoto značení s účelem zákona, protože se snaží nahradit stav, který požaduje zákon pouhou formální procedurou. Žádná formální úřední procedura, byť by byla provedena ve formálním souladu se zákonem, nemůže nahradit skutečný soulad místní regulace s předpisem vyšší právní síly. Žalobce souhlasí s tím, že dopravnímu značení svědčí domněnka správnosti, jde však o domněnku vyvratitelnou a to právě v průběhu správního řízení. Správní orgán vůbec nezkoumal

podstatu věci, když se spokojil s formální interpretací místní regulace bez ohledu na účel této regulace.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno v plném rozsahu.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný svým vyjádřením ze dne 28.6.2012 odkázal stran žalobních námitek na odůvodnění svého rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 68/2009 žalovaný uvedl, že žalobce jako řidič osobního automobilu měl povinnost řídit se dopravními značkami a tuto povinnost nemohl nijak devalvovat jeho vlastní názor na vhodnost dopravního značení. Značku není možné označit za nepředvídatelnou, ostatně předvídatelnost není obecným požadavkem na dopravní značení. To má být především viditelné. Řidič není osobou, která by mohla posuzovat vhodnost (potřebnost) dopravního značení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 57/2009, podle kterého „účastník silničního provozu je totiž povinen řídit se dopravním značením i tehdy, když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné.“ Z faktu, že pravidlo vyplývající z dané dopravní značky porušili i jiní řidiči, nelze vyvozovat, že značka neplní svůj účel. Dle žalovaného správní orgán prvního stupně postupoval správně, když zaměřil svoji pozornost jen na prokázání toho, zda v místě značka byla a nezabýval se tím, zda pro její umístění byla splněna materiální podmínka spočívající v nezbytnosti stanovení daného pravidla o zákazu vjezdu za účelem zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, to totiž bylo předmětem jiného řízení.

Žalobce tudíž není osobou, která by mohla posuzovat vhodnost /potřebnost/ dopravního značení a rozhodovat se aktuálně v provozu podle tohoto úsudku, jest-li se příkazu značky podrobí nebo ne. Řidič má zákonnou povinnost dopravním značením se řídit /§ 4 písm. c/ z.č. 361/2000 Sb, byť by měl vůči ní vnitřní výhrady /viz rozsudek NSS ze dne 26.8.2009, č.j. 1 As 57/2009 – 51, [www. nssoud.cz/](http://www.nssoud.cz/). Vhodnost dopravního značení není okolností, která by mohla významně ovlivnit úvahu o odpovědnosti za přestupek. O nevhodnost dopravního značení by však šlo především tehdy, jestliže by k potencionálně nebezpečným situacím docházelo právě proto, že by účastníci provozu značení nerespektovali. Povinnost respektovat aktuální místní úpravu provozu a nespoléhat se na vlastní úsudek ohledně správnosti dopravního značení potvrzuje i závěr NS ČR ve věci sp.zn. 3 Tz 30/95.

V daném případě se tedy jedná o řidičskou nekázeň a nikoliv o dopravní značení. Uvedená značka je jasně a plně viditelná a již před křižovatkou je na Lerchově přikázán směr vpravo nebo vlevo,tzn. již předem je řidiči avizováno, že nelze jet rovně.Tato skutečnost je patrná z fotodokumentace.

Žalobce staví svoji obhajobu na tvrzené nevhodnosti /nezákonnosti, nepředvídatelnosti/dopravního značení až zpětně, přičemž v konkrétní situaci si dopravní značky podle vlastního vyjádření obsaženého v odvolání ani nevšiml, tedy nesledoval dostatečně situaci v provozu.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, proto navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítnul.

Žalobce v návaznosti na doručené vyjádření žalovaného podal dne 24.7.2012 repliku, v níž opakovaně zdůrazňuje, že časté porušování dopravního značení v daném místě není způsobeno úvahami řidičů o vhodnosti či nevhodnosti značení nebo názory řidičů. Řidiči dané značení porušují neúmyslně a to z důvodu, že je značení nevhodné a způsobuje následky rozporné s požadavky zákona. Správní orgány dle žalobce neustále zaměňují obsah zákona za formálně možná správně provedené řízení o umístění značky. Ačkoliv žalovaný dle žalobce konstatoval pochybení správního orgánu prvního stupně v otázce úmyslnosti, resp. neúmyslnosti, v oblasti právní argumentace nevyvodil žádné důsledky a převzal chybnou argumentaci správního orgánu prvního stupně. Žalobce dále tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce ohledně absurdnosti použité právní argumentace a jejich důsledků. Podle názoru žalobce neexistuje překážka, aby v případě zjištění podobné situace správní orgány upustily od hromadného trestání řidičů a samy zahájily řízení vedoucí k odstranění dopravní značky.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení o přestupku Policie České republiky, Městské ředitelství policie Brno, územní odbor vnější služby ze dne 6.6.2011, úřední záznam ze dne 6.6.2011 včetně fotografií z místa kontroly, výpis z evidenční karty řidiče, příkaz Magistrátu města Brna ze dne 29.7.2011, sp.zn. ODSČ-56059/PZ-11-JR, odpor žalobce ze dne 24.8.2011 podaný proti tomuto příkazu, oznámení o pokračování v řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na den 7.11.2011, protokol o ústním projednání přestupku ze dne 7.11.2011, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 22.12.2011, sp.zn. ODSČ-56059/PZ-11-JR, odvolání žalobce ze dne 12.1.2012 a rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1.2012, č.j. JMK 9683/2012, sp. zn. S-JMK 9683/2012/OD/Ko.

V.

Shrnutí skutečností zjištěných z přezkumného soudního řízení

Soudní jednání v předmětné věci se konalo dne 31.10.2012. Žalobce argumentoval ust. § 4 správního řádu, dle kterého veřejná správa je službou veřejnosti. Podstatou veřejné činnosti má být bezpečnost a plynulost dopravního provozu. Činnost všech zainteresovaných orgánů veřejné správy tomu však v žádném případě neodpovídá. Chování a reálné možnosti řidičů jsou jedním z faktorů, které se musí vzít v úvahu při regulaci dopravy a tedy i při užívání značek. Podmiňovací způsob slovního vyjádření žalovaného dokazuje mylné posuzování problematiky správními orgány. V daném případě k žádnému skutečnému ohrožení bezpečnosti nedochází, předmětný úsek ul. Lerchova je jasný, přehledný a dost široký na vyhnutí se dvou protijedoucích aut. Proto také v tomto místě se řadu let jezdilo obousměrně. Není mu proto znám důvod umístění předmětné značky, která působí kontraproduktivně. Policie ČR má dbát na bezpečnost, namísto toho v daném místě pouze hlídkuje a věc neřeší reálně. Citovaný právní názor Nejvyššího správního soudu pokládal za

irelevantní, protože nedošlo k úmyslnému porušení dopravního značení, jak uvedl správní orgán prvního stupně.

Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, neboť rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, nepochybně bylo prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu. Žalobní námitku, že byl překvapen uvedeným dopravním značením, nelze akceptovat, neboť toto není předmětem řízení. Navíc dopravní značka B 2 „Zákaz vjezdu“ předcházela ještě dopravní značka „Příkázaný směr jízdy vpravo a vlevo“, takže není pravda to co se snaží žalobce předejít, sice, že neměl možnost opustit tento dopravní prostor jinak než vjetím do zákazu vjezdu, čímž však mohl ohrozit protijedoucí vozidlo. Důvody, proč došlo ke změně dopravního režimu v tomto úseku nebyly veřejnosti sděleny, změna je provedena příslušným správním orgánem pravděpodobně z podnětu policie, po projednání s dopravním inspektorátem města Brna i se správcem pozemní brněnské komunikace. Jako řidič je však žalobce povinen dodržovat pravidla silničního provozu. Nesouhlasí-li s dopravním značením, lze toto chápat, avšak nelze nesouhlas projednávat v rámci přestupkového řízení.

VI.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Úvodem soud považuje za důležité zdůraznit, že v dané věci se jedná o přestupkové správní řízení, jehož cílem je zjistit, zda obviněný z přestupku naplnil znaky skutkové podstaty posuzovaného přestupku, zda je za přestupek odpovědný a zda jsou dány důvody k uložení trestu za spáchaný protiprávní čin. Během přestupkového řízení bylo přesvědčivě prokázáno, že žalobce jakožto řidič tím, že nerespektoval dopravní značku B2 – zákaz vjezdu všech vozidel a vjel motorovým vozidlem do ulice Lerchova, ačkoliv je to uvedeným dopravním značením zakázáno, naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za jeho spáchaní mu byla uložena pokuta v zákonném rozpětí vymezeném v ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích.

Soud uvádí, že stanovení dopravního značení se vydává formou opatření obecné povahy, tj. správního aktu s konkrétně vymezeným předmětem regulace a neurčitým okruhem adresátů. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2009, č.j. 2 Ao 3/2008-100 „stanovení dopravního značení představuje typický snad až „učebnicový“ příklad opatření

obecné povahy v materiálním pojetí. Jestliže se totiž tato forma rozhodnutí vyznačuje konkrétností předmětu a obecností subjektů, jedná se z materiálního hlediska právě o opatření obecné povahy (k tomu blíže viz např. J. Vedral: Správní řád – komentář, Polygon, 2006, str. 966 a násl.; Jan Kněžínek: Opatření obecné povahy na praktickém příkladu stanovení dopravního značení, Právní fórum č. 4/2007, str. 143 a násl.). Právě umístěním dopravní značky na konkrétní místo totiž dochází ke konkretizaci pravidel (práv a povinností blíže nespecifikovaných účastníků provozu na pozemních komunikacích), vyplývajících z této dopravní značky na konkrétní dopravní situaci, která existuje na daném místě.“). Jde o správní akty vydávané na základě zvláštního procesního režimu upraveného v části šesté správního řádu. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že v případě, že by zákazová dopravní značka nesplňovala zákonnou podmínku stanovenou v ust. § 78 odst. 2 silničního zákona (že dopravní značky se smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem), šlo by o značku umístěnou v rozporu se zákonem a byl by to důvod ke zrušení opatření obecné povahy, kterým byla tato značka na pozemní komunikaci umístěna. Je však třeba podtrhnout, že takto vadné opatření obecné povahy se neruší ze zákona, o jeho zrušení není oprávněn rozhodovat ani správní orgán v řízení o přestupku nebo krajský soud v rámci přezkumu rozhodnutí o přestupku. O zrušení rozhodují výhradně správní soudy postupem dle ust. § 101a – 101d s.ř.s.

Uvedené závěry vyplývají i ze žalovaným použité judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31.3.2010, č.j. 8 As 68/2009-83): „Pokud by stanovení zákazu zastavení při vjezdu do areálu mateřské školy na ul. Bezručova nesplňovalo podmínky vymezené v uvedeném ustanovení, a tudíž by se jednalo o nezákonně umístěnou dopravní značku, právní řád poskytuje možnost, jak se domoci zjednání nápravy. Děje se tak ovšem ve zcela jiném řízení než je rozhodování o přestupcích, přičemž tato řízení nelze zaměňovat. Jak již bylo uvedeno výše, zákazová dopravní značka je opatřením obecné povahy, o jejímž zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku, krajský soud a není k tomu příslušný ani Nejvyšší správní soud v rozhodování o důvodnosti této kasační stížnosti. Soudní řád správní totiž obsahuje vlastní procesní režim řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, a to postupem dle § 101a - § 101d s. ř. s.“

Správní orgány tedy zcela správně zaměřily svoji pozornost jen na prokázání toho, zda v místě značka byla umístěna a nezabývaly se tím, zda pro její umístění byla splněna zákonná podmínka vyplývající z ust. § 78 odst. 2 silničního zákona. Pokud měl žalobce za to, že byl opatřením obecné povahy, kterým byla umístěna dopravní značka, k jejímuž porušení došlo, jakkoli zkrácen na svých právech, jedinou možností bylo podat v souladu s ust. § 101a odst. 1 s.ř.s. návrh na zrušení tohoto opatření obecné povahy. Z průběhu řízení však nevyplývá, že by tento návrh byl žalobcem podán. K námitce žalobce, že tak měl učinit sám správní orgán, soud dodává, že z ust. § 101a odst. 1 s.ř.s. vyplývá, že aktivně legitimován k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je právě a jen ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, v žádném případě není možné dovodit aktivní legitimaci správního orgánu, v tomto případě správního orgánu rozhodujícího v přestupkovém řízení.

Krajský soud shrnuje, že účelem přestupkového řízení není, aby správní orgány zkoumaly soulad umístění dopravních značek s právními předpisy. Tato pravomoc nenáleží

ani zdejšímu soudu v rámci přezkoumávání rozhodnutí žalovaného. Žalobní námitky týkající se této otázky tedy soud nepovažuje za důvodné.

K námitce žalobce, že argumentací žalovaného byla pominuta primární funkce veřejné správy správního práva zakotvená v ust. § 4 správního řádu (veřejná správa je službou veřejnosti), soud uvádí, že žalobce nespecifikoval, že v čem konkrétně má být porušení této zásady spatřováno. Dopravní značka je umístěna na základě opatření obecné povahy, jehož správnost je presumována až do doby, než je jeho nesprávnost příslušným způsobem osvědčena a opatření obecné povahy zrušeno. Otázku nezákonnosti umístění dopravních značek však není oprávněn posoudit sám žalobce. Nelze se tak ztotožnit s žalobcem, že uložením pokuty za porušení dopravní značky umístěné podle jeho názoru v rozporu se zákonem, došlo k vynucování nezákonného správního aktu.

S tvrzením žalobce, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z neomylnosti při provádění správního řízení se soud rovněž neztotožňuje. Žádný takový závěr z napadeného rozhodnutí nevyplývá, když naopak žalovaný odkazem na výše zmíněnou judikaturu Nejvyššího správního soudu rozhodnutí správně zdůvodnil tak, že přezkum zákonnosti opatření obecné povahy, kterým došlo k umístění dopravní značky, je možný, je však předmětem zcela jiného než přestupkového řízení. Argumentace pomocí odkazu na video potom soud považuje za zcela bezpředmětnou, jelikož úkolem soudu je přezkoumávat konkrétní rozhodnutí správního orgánu, nikoli hodnotit smysluplnost dopravního značení v jiných městech.

Během správního řízení bylo prokázáno, že žalobce nerespektoval dopravní značku B2 – „Zákaz vjezdu všech vozidel“ a vjel s uvedeným vozidlem do ul. Lerchova. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. l/ z.č.200/1990 Sb., ve znění účinném do 31.7.2011 ve spojení s § 4 písm.c/ z.č. 361/2000 Sb. v pl.zn. Za jeho spáchání mu byla uložena pokuta v zákonném rozpětí vymezeném v § 22 odst. 9 z.č.200/1990 Sb., ve znění účinném do 31.7.2011.

S ohledem na závěry NSS vyslovené v rozhodnutích ze dne 27.9.2005, č.j. 1 Ao 1/2005 a ze dne 7.1.2009, č.j. 2 Ao 3/2008 – 100, www.nssoud.cz, lze pro nyní souzenou věc konstatovat, že citovaná značka je „opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost.“ K tomu ovšem v době spáchání přestupku a dle obsahu správního spisu ani následně nedošlo. Z fotodokumentace přiložené ve spisu navíc plyne, že předmětná značka byla jasně a plně viditelná. Žalobce tudíž z ní nikterak nemohl vyvodit, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Pokud však skutečně nějaké pochybnosti měl, jednalo by se toliko o jeho soukromý názor, který mu však neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným touto značkou se bude či nebude řídit /viz usnesení Ústavního soudu ze dne 6.1.1998, sp.zn. I. ÚS 263/97, <http://nalus.usoud.cz/>.

Lze uzavřít, že otázka existence rozhodnutí o umístění dopravní značky není pro posouzení viny a trestu za spáchání dopravního přestupku podstatná. Námitky žalobce nesměřovaly proti způsobu zjištění spáchání přestupku nebo vedení či výsledku přestupkového řízení. Informace, které žalobce předložil pro podporu svých argumentů o nezákonnosti či zákonnosti dopravní značky, nejsou pro přestupkové řízení významné. Žalovaný tedy nastolenou právní otázku posoudil správně.

Pokud jde o otázku zavinění, žalobce jako účastník silničního provozu byl povinen se v souladu s ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídit dopravními značkami, což, jak přesvědčivě vyplývá ze správního spisu, neučinil. Žalobce v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě, ostatně uvedený závěr nerozporuje. Dle ust. § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z fotografií, které jsou součástí správního spisu, je patrné, že porušená dopravní značka byla umístěna viditelným způsobem. Kromě samotné zákazové značky za křižovatkou ulic Lerchova a Mahenova je řidičům nemožnost pokračovat ulicí Lerchovou směrem od Náměstí Míru rovněž avizována již před křižovatkou, kde je umístěna dopravní značka „Příkazaný směr jízdy vpravo a vlevo“. U uvedených důkazů vyplývá, že o dopravní značce žalobce mohl vědět a jako řidič vázaný povinností řídit se dopravními značkami o ní také vědět měl, ke spáchání uvedeného přestupku tedy došlo z nevědomé nedbalosti.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně